

Drakobijci IV. - ed. Bronec Michael

Ondřej Jireš - 29.12.2002

Již počtvrté proběhla literární soutěž „O železnou rukavici lorda Trollslayera“, zaměřená na povídkovou tvorbu naší proveniencí v žánru fantasy. Ty nejlepší práce jsou pak seřazené právě ve sborníku s názvem Drakobijci. Minulý ročník byl velice silný a sborník byl svou kvalitou, rozsahem a záběrem velmi příjemným překvapením. Co letos? Nejrady bych napsal, že laťka kvality opět povyskočila. Podle mého názoru však zůstala tam, kde byla loni. (Prodloužená verze recenze z časopisu Pevnost.)

Pokud se soutěží zúčastní i zkušení autoři, dalo by se logicky předpokládat, že se umístí na prvních místech. V umění však tohle rozhodně nelze brát jako pravidlo. Proto mne docela překvapilo, že tentokrát se to splnilo dokonale. Na nejvyšších místech se seřadili ti nejzkušenější a nováček se dostal nejvýše na sedmé místo (Lady Candar s epickou povídkou Halvena).

Vítězkou se letos stala **Ivana Kuglerová**. Spisovatelka vsadila na historické prostředí, což se dokonale vyplatilo. Zcela se vyhnula všem potencionálním problémům, které historická fantasy skýtá, a napsala napínavý příběh s výraznou atmosférou. Za ní se umístila **Jana Rečková**, z pelotonu rozhodně nejzkušenější. Jednoduchý příběh vzdorující mladé čarodějky pod svým povrchem (pravděpodobně) nic neskrývá, ale je to tak dobře odvyprávěné, že si jistě povídka své umístění zaslouží. To však nezachrání určitou plochost a absenci čehokoliv, co by přidávalo textu šmrnc.

Trpasličí čest od **Martina Antonína** se vyšplhala na nejnižší místo „bedny“. Už delší dobu jsem postrádal humornou fantasy, která by se nesnažila nejnepřesně kopírovat Pratchetta či jiné zahraniční celebrity, a přitom z ní nebyla cítit určitá vykonstruovanost a nátlak na čtenáře, který bych charakterizoval větou: „tak, a teď se všichni povinně budete smát!“ Takže jsem v Trpasličí cti ocenil absenci nevhodně „našroubovaných“ vtípků. Autor volil témata hlavně parodická. Mnohdy si s úsměvem vzpomenete, kde jste scénu četli ve své vážné podobě. Snad jediná nevýhoda tkví v krátkosti povídky. Ovšem je vždycky lepší, když autor přestane ve chvíli, kdy je přesvědčen, že své téma vyčerpá a nemá již k němu co říci. Nevznikají pak podivné „nastavované kaše“, kterými se bohužel žánr fantasy hemží.

Jasnou převahu žen dokládá i čtvrté místo, které vybojovala **Lucie Lukačovičová**. Nechápu, jak to Lucie dělá, ale její povídky mívají standardní kvalitu. Opravdu jsem se v poslední době nesešel s její povídkou, která by neměla velkou šanci probít se do čela literárních soutěží. Autorka má v oblíbě jednoduchá témata, která zpracuje do krátké povídky. Nepřidá žádné navíc, ale zvolené téma vyčerpá. Tentokrát obsadila do hlavní role utlačovanou dívenku, která se projevuje nadpřirozenými schopnostmi. Tedy téma, které je typické například pro knihy K. Lewandowského.

Předešlé dva ročníky vyhrál s výbornými atmosférickými povídkami **Pavel Renčín**. Tentokrát klesl až na šesté místo s poněkud mdlější povídkou, která spíše vyvolá čtenářské rozpaky. Postrádá poetiku předešlých prací a navozuje příliš mnoho témat a myšlenek, které se nakonec nedoberou k jednotnému vyvrcholení.

A teď chvíle pro nováčka soutěže - na dalším místě se umístila naše redaktorka **Lady Candar** s povídkou Halvena. Tato začínající spisovatelka se jen tak tak vešla do omezeného rozsahu, vyžadovaného pravidly soutěže. Její povídka to však uškodilo. Námět je totiž zcela jistě minimálně na dvojnásobný rozsah, ne-li na román. Výhoda je, že za sebou rychle následují scény a děj probíhá rychle bez zbytečného zdržování, na druhou stranu je zase nevýhoda, že některé myšlenky nemohly být rozvedeny a scény, kterým to přísluší, více rozepsány. Několik zajímavých nápadů jsou hlavně variace na témata o rasových problémech, což je zvláště u začínajících spisovatelů obvyklé (pod jasným vlivem Sapkowského a Tolkiena). Povídka potěší hlavně příznivce epických příběhů...

Zbytek sborníku jsou téměř bez výjimky samá známá jména z předešlých ročníků. Na autorech je znát, že se rok od roku slohově zlepšují, ale pořadí - zda se umístí na 15. nebo 10. místě - záleží hlavně na konkrétním nápadu. Na celém sborníku se pak podepsala hlavně úspěšnost žen, které povětšinou dávají hlavní role dívkám a (kromě Kuglerové) dodávají příběhům notnou dávku naivní romantiky.

HOSTÉ

Vladimír Šlechta každý rok do Drakobijců napíše část z volného minicyklu o Jonnim z prostředí Krvavého pohraničí. Tentokrát mi přišel o něco slabší děj (trochu odbytý, nebo jsme si jenom u něho zvykli na

propracovanější děje?), ale zato poskytuje nečekané množství důležitých informací do mozaiky historie celého Pohraničí. Pokud máte Šlechtu rádi, nesmí vám povídka **Stará válka** utéct.

Druhým hostem, stejně jako loni, je Františka Vrbenská. Ta si zvolila netradičně prostředí Druhé světové války a vytvořila rozsáhlou sugestivní povídku **Ryšavý kocour, černý pes**, která jistě mnohé překvapí. V povídce se proplétají dvě pásma - jedno je věnované českému odboji posledních dnů války a spisovatelka jakoby se nechala vlastním příběhem unést a této linii povídky věnuje naprosodu většinu rozsahu textu. Do toho je však přimíchané surrealistické vyprávění o kocourovi a psu, které sice chvílemi dělá povídku mírně nesourodou, ale přidává prostému příběhu o malých/velkých hrdinských skutcích malých/velkých měšťanů nový rozměr.

Spisovatelka je známá svým bohatým jazykem. Domnívám se však, že mnoho užitých výrazů je poněkud diskutabilních a obávám se, že se spisovatelce za bohatostí jazyka daří umě schovávat slovní patvary. Čeština je velmi variabilní jazyk, máme mnoho nářečí, archaismů a knižních výrazů a toho všeho Vrbenská často využívá (konkrétně v této povídce hlavně ve scénách s kocourem). Často se však pozastavuji nad slovy jako "dívčíčí" (holčíčí ano, dívčí jistě, ale dívčíčí?). Nejsem lingvista, proto těžko mohu soudit, zda je něco takového licencí spisovatele, nebo przněním jazyka. Jako čtenář však vím jedno - mnohé výrazy, které používá Vrbenská, jsou poněkud zbytečné a snižují čitelnost textu (konkrétně na tomto případě - proč psát dívčíčí, když lze psát dívčí?). Každopádně, snaha spisovatelky o poněkud "domácí exotičnost" textů se jí daří a jak si na to čtenáři zvykají, to je už na nich.

Nezbývá než Drakobijce 4 doporučit. Pokud jste nečetli předcházející ročník, určitě se po něm v knihkupectví také podívejte. Dostanete do ruky reprezentativní průřez českou fantasy, kde chybí v podstatě jenom některá jména těch úplně nejpopulárnějších, kteří se však povětšinou stejně zaměřují pouze na romány.

Zkrácená verze recenze vyšla v časopisu Pevnost (s chybným hodnocením 5/5 zásluhou grafika)

Tento článek byl převzat dne 30.3.2007 13:35:12 z Internetového magazínu Fantasy Planet

---